

GRANICE U ODGOJU - ZAŠTO SU VAŽNE?

Dobro postavljene granice trebaju uvažavati potrebe i roditelja i djeteta, a treba ih postaviti prije nego što problem uopće nastane ili se zakomplicira odnos s djetetom. Granice su najdjelotvornije kada se postavljaju u atmosferi ljubavi, prihvaćanja i međusobnog poštivanja. Međutim, često roditelji popuste djetetovom pritisku pa ne budu dosljedni. To je pozivnica djetetu da nastavi s neprihvatljivim ponašanjem i pokazatelj da roditelj ne misli ono što govori i ne govori ono što misli te da je u redu da ne poštuje granice koje je roditelj postavio.

Postavljanje granice u tri koraka:

1. Komuniciranje granice i fizičko zaustavljanje ponašanja („Ivane, Luka nije za udaranje“)
2. Priznavanje djetetova osjećaja - empatičko reflektiranje („Ivane, vidim da jako ljut i da želiš ovu igračku“)
3. Komuniciranje granice („no igračke se ne otimaju“)
4. Usmjeravanje na alternative („Ivane, možeš reći Luki da ti posudi igračku ili možeš uzeti ovaj autić dok se Luka ne poigra do kraja“ - važno je istaknuti nešto što je djetetu prihvatljivo i što inače preferira)

Granice nisu kazna, stoga one trebaju biti izrečeno čvrsto i jasno, ali smireno. Da bi se situacija smirila, barem jedan organizam mora biti smiren i pomoći drugome da se smiri, jer dijete opažajući odraslu osobu uči kako se nositi s frustracijom i kako ju adekvatno izraziti. Ako odrasla osoba reagira burno kada je ljuta, dijete se može uplašiti i može mu se javiti strah da će ga ta odrasla osoba prestati voljeti, povrijediti ili napustiti.

Neke od važnijih strategija za postavljanje granica uključuju:

- ograničen broj riječi
- prihvaćanje djetetove emocije
- opisivanje situacije umjesto držanja prodičke
- uključivanje djeteta u discipliniranje
- umjesto puno 'ne' – korištenje puno 'da'
- naglašavanje pozitivnog
- kreativno pristupanje situaciji
- poučavanje djeteta samouvidu

Djeca je potrebna predvidljiva, nježna, brižna, suosjećajna disciplina koja im omogućava da se osjećaju sigurno, a osjećaj sigurnosti dovodi do opuštenosti te kapaciteta za svjesno donošenje odluka i prihvaćanje odgovornosti. Kada je djetetu najteže – tada mu najviše treba da ga se podsjeti da ga volimo, prihvaćamo, da je na sigurnom i da smo tu da mu pomognemo da se smiri, odnosno kada se djeca najgore ponašaju, tada najviše trebaju našu

pomoć jer sami ne znaju drugačije. Ne postoji jedna, univerzalna disciplinarna tehnika koja se može primijeniti na svaku situaciju, stoga trebamo biti voljni razmišljati u hodu te smišljati različite načine da riješimo svaki problem koji se javi ovisno o našem odgojnom stilu, temperamentu i potrebama svakog pojedinog djeteta.